

[Boligministeren]

punkt følt trang til at råbe ju-hu. Jeg synes, vi skal gemme det, til vi tager de relevante lovforslag op, hvordan vi har regnet på beskæftigelsesvirkningen af specielt tilskudene.

Jeg vil godt svare på nogle af de spørgsmål, der er stillet her under anden omgang.

For det første vil jeg sige til hr. Keld Andersen, at jeg er ked af, hvis han har opfattet en lille finte som en nedvurderende bemærkning; sådan var den i hvert fald ikke ment.

Så vil jeg sige til hr. Fogh Rasmussen, at når vi er betænkelige ved rentetilpasningslåne, skyldes det netop den 5-årige periode og den omstændighed, at det hele så bliver meget tilfældigt. Men vi må snakke videre om disse ting under udvalgsarbejdet.

For så vidt angår igangsættelserne af almenyttigt byggeri, er det rigtigt, at det har været temmelig beskedent i første halvår, og derfor har jeg for nogle måneder siden taget kontakt med Boligselskabernes Landsforening og spurgt, hvordan det kan være. Jeg har fået det svar, efter at de har gået tingene igennem, at det er en anden sæsonmæssig fordeling; de kommer op på de tildelte mængder i dette år, men de kommer det senere i året, hvilket i øvrigt er heldigt, al den stund det netop er i sidste kvartal, vi får store problemer i byggebranchen. Det eneste sted, der har været virkelige problemer, er i Københavns kommune, hvor det har vist sig, at man på grund af manglende færdiggørelse af lokalplaner – jeg skal ikke antyde hvorfor, man kan næsten gætte sig til det – ikke er i stand til at bygge det, man har fået tildelt, og derfor har vi måttet overføre 200 almenyttige boliger fra Københavns kommune til det øvrige land. Jeg har forstået, at det nye flertal i Københavns kommune nu vil give sig til at lave et lager af lokalplaner, sådan at man ikke kommer i den situation oftere, men det eneste sted, der har været problemer, har altså været i Københavns kommune, og de boliger, der ikke bliver bygget i Københavns kommune, flyttes så til andre dele af landet; bygget bliver de.

Så spørgsmålet: hvem har ret, hr. Dræbye eller hr. Kaj Poulsen, når man skal se på, om der er givet 3.000 almenyttige boliger permanent eller forliget kun gælder til 1981? Svaret er: de har ret begge to, idet sådan som lovforslaget er formuleret og sådan som regeringen lægger vægt på at det skal være, er

der lavet en permanent forøgelse af kvoten for almenyttigt byggeri på 3.000 boliger. Men ingen af vore forligspartnere har villet spænde sikkerhedsnet ud under disse 3.000 ekstra almenyttige boliger, idet de har sagt: vi vil have en anden finansieringsordning for boligbyggeriet. Det vil regeringen i øvrigt også meget gerne gå ind i; derfor sætter vi dette udvalgsarbejde i gang, og så ser vi, hvad der sker, når vi er nået et år frem. Enten når vi så til enighed om et andet finansieringsgrundlag, eller vi får i øvrigt et forlig, der strækker sig ud over 1981. Men gør vi ikke det, ja, så triller de 3.000 boliger videre efter denne lov, så er der en pligt til efter loven at yde rentesikring, men så har forligspartierne forbeholdt sig retten til ikke at ville skabe finanslovmæssig dækning for det beløb, der skal ind sådan og sådan. Derfor har vi sagt: af hensyn til planlægningen har vi disse 3.000 ekstra boliger, men der er ingen forpligtelse for nogen af forligspartierne til at skaffe pengene til det og til ikke at holde sig fra at foreslå kvoten sat ned, hvis man kører med det nuværende system. Sådan er det indrettet.

Så er der spørgsmålet, som hr. Kjærulff-Schmidt var inde på: hvad er egentlig perspektivet i dette, hvordan har man egentlig finansieret det? Ja, vi kan sige, at perspektivet i det er for det første, at vi har sagt, at det, man lavede tidligere – hvor man sagde, først 40.000 boliger, og så sagde man i øvrigt i 1978 35.000 boliger – det at begynde at lægge sig fast på et bestemt antal boliger for en lang periode, er meget vanskeligt, og vi må acceptere, at boligbyggeriet også bruges som en regulator i den samlede økonomiske politik. Det ligger også i, at vi har sagt: det, vi kommer med her, hindrer ikke en nedgang i byggebranchen. Der vil ske en tilpasning i byggeriet, der vil komme en nedgang i byggebranchen som led i den almindelige økonomiske politik. Men som det blev sagt så udmærket af hr. Arne Bjerregaard i første omgang: vi vil ikke slå meget i stykker, vi ønsker ikke, at byggeriet skal gå helt i bund, og derfor kommer der en indsats her, som hjælper det op igen.

Men hvad koster dette? Hvordan hænger det sammen med regeringens øvrige økonomiske politik? Ja, da har man sagt: vi har lavet en almindelig stramning, og den almindelige stramning ligger i det, forligspartierne